

[J. M. Pedersen.]

glad for de 2 minutter, men alligevel er der nogle fiskehandlere, der har skrevet til mig og spurgt, om man ikke kunne opfordre statens husholdningsråd til at meddele et par dage før, hvilken fisk der skal spises den dag; det er nemlig uheldigt, når det først udspreder rygter om morgenen kl. 2 minutter i 8 om, at der den dag skal spises hornfisk, for så bliver fiskehandlerne nødt til at smide de rødspætter, de ligger inde med, i skraldespanden, idet der så den dag kun bliver købt hornfisk. Fiskehandlerne vil derfor som sagt gerne have at vide et par dage i forvejen, hvad slags fisk der skal sælges den pågældende dag. Noget tilsvarende gælder grønthandlere og andre handlende, for grønthandlerne således, at hvis der den pågældende dag bliver anbefalet rødkål, kan de godt smide al anden kål i skraldespanden, for der bliver kun købt den bestemte slags kål. Og så fristes man jo yderligere til at tro, at de handlende vil være tilbøjelige til at sætte prisen op på den pågældende vare, der omtales i morgenradioen, så nogenlunde med det beløb, som de mister ved at måtte smide de andre varer i skraldespanden.

Det er efterhånden megen tid inden for radioens sendetid, statens husholdningsråd har fået overladt til sin reklame. Jeg har godt nok set, at rådets formand, fru Ingefred Juul Andersen, har regnet ud, at det er ikke ret meget pr. indbygger i Danmark, det koster, og at disse udsendelser bliver stærkt aflyttet. Ja, jeg forstår godt, at de 2 minutter før kl. 8 om morgenen bliver stærkt aflyttet, for lytterne er jo så at sige tvangsindlagt, ikke for at høre på statens husholdningsråd, men for ikke at komme for sent til pressen kl. 8 — det er grunden. Det kunne være rart at få at vide, om der ville være det samme antal lyttere til statens husholdningsråd 10 minutter over 6 om morgenen. Statens husholdningsråd har jo i øvrigt foruden de 2 minutter om morgenen også udsendelse 20-30 minutter to eftermiddage om ugen, fredag og tirsdag, så vidt jeg husker.

Der er en mand, der har sagt til mig, at jeg efter at have fremsat dette lovforslag ville blive uvenner med samtlige husmødre i Danmark. Nu er jeg ikke ude på stemmefiskeri blandt husmødrene i Danmark, men

jeg kan da meddele, at jeg straks efter at have fremsat forslaget har fået et utal af henvendelser fra husmødre landet over. Den første, som jeg fik umiddelbart efter lovforslagets fremsættelse, var fra en husmoder på Amager, der takkede mig og fortalte, at hun og nogle andre netop havde siddet sammen om aftenen og talt om at få sat en liste eller adresse i gang med krav om ophævelse af statens husholdningsråd. Sådanne henvendelser har jeg fået adskillige af, bl. a. fra „en husmandskone på landet“, som hun underskriver sig. Hun skriver til mig, at hvis det var sådan, at husmødrene kunne stenografere, kunne der måske komme noget godt ud af det, men med den tungefærdighed, hvormed det hele bliver serveret, er det næsten umuligt for husmødrene at følge med. Som denne husmandskone skriver: når man ikke er stenograf, er det helt umuligt at få skrevet alle de ting op, som vi skal have samlet sammen til at lave dagens måltider — og der er sikkert flere, der har det som undertegnede. Og videre skriver hun, at de, der ikke har en fin elektrisk vægt til at veje de halve, trekvarte eller halvandet gram, der skal bruges af de forskellige krydderier, har ikke megen fornøjelse af at sidde og høre på alt det. Videre skriver hun: en morgen sad jeg og hørte en nem ret beskrevet — den skulle være nem, for det var i rengøringstiden — den skulle sættes sammen af 11 forskellige ting, og inden jeg havde været rundt hos mine handlende og fået alle disse ting samlet sammen, var det blevet middag. Men, skriver hun videre, der kommer dog også fornuftige ting. Jeg skulle en dag have udruget kyllinger i min kyllingemoder, og heldigvis blev det fortalt om morgenen i husmoderens 2 minutter, at hvis jeg nu tog livet af alle hanekyllingerne, blev der bedre plads i kyllingemoderen til hønekyllingerne. Det var selvfølgelig en værdifuld oplysning, men jeg har siden tænkt på, om det mon var for at gøre nar af os. Jeg vil foreslå, at vi får de 2 minutter om morgenen fjernet fra radioen, som folk nu er tvangsindlagt til at høre.

Det er også — som en anden skriver til mig — temmelig delikate ting, man hører i de 2 minutter; man taber appetitten til sin morgenkrydder, når man skal høre — hvad vi af og til er ude for — om mider